

*Sygn. akt VIII AKa 32/23*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 1 lutego 2024 r.*

*Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:*

*Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)*

*Sędziowie: SA – Sławomir Machnio*

*SO (del.) – Anna Grodzicka*

*Protokolant: – Klaudia Kulbicka*

*przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego*

*po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2024 r.*

*sprawy:*

*1. M. K. (1), syna W. i J. z domu R., urodz. (...) w K.*

*oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,*

*2. R. W., syna T. i K. z domu Mościcka, urodz. (...) w W. M.*

*oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,*

*3. S. L., syna C. i J. z domu B., urodz. (...) w W.*

*oskarżonego o czyn z art. 228 § 3 k.k. oraz o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,*

*4. M. W., syna W. i E. z domu P., urodz. (...) w N.*

*oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,*

*5. D. G., syna K. i G. z domu D., urodz. (...) w W.*

*oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz o czyn z art. 229 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,*

*6. A. S. z domu M., córki A. i J. z domu N., urodz. (...) w W.*

*oskarżonej o czyn z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,*

**7. R. K., syna T. i T. z domu U., urodz. (...) w W.**

**oskarżonego o czyn z art. 228 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,**

**na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych M. K. (1), R. W., M. W., A. S., R. K., D. G. oraz prokuratora**

**od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie**

**z dnia 24 września 2021 r. sygn. akt XVIII K 215/19**

**I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:**

**1. w odniesieniu do oskarżonego M. K. (1) ustala, iż podstawę prawną skazania, podstawę prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności i podstawę prawną orzeczenia o karze grzywny stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,**

**2. w odniesieniu do R. W. ustala, iż podstawę prawną skazania, podstawę prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności, podstawę prawną orzeczenia o karze grzywny i podstawę prawną orzeczenia o przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,**

**3. w odniesieniu do M. W. ustala, iż:**

**a) czyn przypisany temu oskarżonemu wyczerpuje znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § k.k. i powyższe przepisy stanowią podstawę prawną skazania, podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności stanowi art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., podstawę prawną orzeczenia o karze grzywny i podstawę prawną orzeczenia o przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,**

**b) na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby,**

**c) uchyla zawarte w pkt X orzeczenie o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności,**

**d) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 lipca 2006 r. do dnia 18 października 2006 r., uznając karę grzywny za wykonaną w całości,**

**4. w odniesieniu do oskarżonej A. S. ustala, iż podstawę prawną skazania, podstawę prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności, podstawę prawną orzeczenia o karze grzywny, podstawę prawną orzeczenia o przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,**

**5. w odniesieniu do oskarżonego R. K. ustala iż podstawę prawną skazania, podstawę prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności, podstawę prawną orzeczenia o karze grzywny stanowią przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;**

**I. w pozostałej części powyższy wyrok utrzymuje w mocy;**

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:**

**- adw. G. K. Kancelaria Adwokacka w W. - obrońcy oskarżonego M. K. (1),**

**- adw. A. G. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego R. W.,**

**- adw. E. S. (1) Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego M. W.,**

**- adw. K. C. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonego D. G.,**

**- adw. A. Ś. Kancelaria Adwokacka w W. – obrońcy oskarżonej A. S.,**

**kwoty po 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) zł, zawierające 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu wyżej wymienionych oskarżonych w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym;**

**III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego S. L. kwotę 1 440 (tysiąc czterysta czterdzieści) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym;**

**IV. zasądza od oskarżonych M. K. (1), R. W., M. W., D. G., A. S. i R. K. przypadające na nich koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym tytułem opłaty za drugą instancję:**

**- od oskarżonego M. K. (1) kwotę 4 300 (cztery tysiące trzysta) zł,**

**- od oskarżonych R. W. i M. W. kwoty po 2 180 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt) zł,**

**- od oskarżonego D. G. kwotę 300 (trzystu) zł,**

**- od oskarżonej A. S. kwotę 2 800 (dwa tysiące osiemset) zł,**

**- od oskarżonego R. K. kwotę 680 (sześćset osiemdziesiąt) zł;**

**V. wydatkami postępowania odwoławczego spowodowanych rozpoznaniem apelacji prokuratora obciążyć Skarb Państwa.**

## UZASADNIENIE

<p>Niniejsze uzasadnienie dotyczy zarzutów zawartych w apelacjach stron, które złożyły wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 1 lutego 2024 r.</p>		
---	--	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 32/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

### 1.1 *Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji*

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt XVIII K 215/19

### 1.2 *Podmiot wnoszący apelację*

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

### 1.3. *Granice zaskarżenia*

#### 1.3.1. *Kierunek i zakres zaskarżenia*

# na korzyść

#na niekorzyść

# w całości

#w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### 1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

### 2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

#### 2.1. Ustalenie faktów

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>							
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.				
		R. W.	Sporządzenie przez oskarżonego R. W. odręcznych zapisów w rubrykach oznaczonych literą (...) w	Sporządzone przez biegłą K. G. opinie z zakresu badania pisma ręcznego z dnia 3 sierpnia 2023 r. (k. 20 913 -			

			dokumentach 20 957) i SAD. z dnia 19 października 2023 r. (k. 20 971 – 20 989).				
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>			Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.					

## 2.2. Ocena dowodów

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Nakreślenie przez oskarżonego R. W. odręcznych zapisów w rubrykach oznaczonych literą (...) w dokumentach SAD.	Sporządzone przez biegłą K. G. opinie z zakresu badania pisma ręcznego z dnia 3 sierpnia 2023 r. (k. 20 913 – 20 957) i z dnia 19 października 2023 r. (k. 20 971 – 20 989).	Opinie sporządzone przez biegłą K. G. są rzetelne, nie budzą wątpliwości, a zawarte w nich wnioski są jednoznaczne.

<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>	
---	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzuty	
	<p><b>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1):</b></p> <p>obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., szczegółowo opisana w pkt 1 – 4 petitum apelacji.</p> <p><b>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. W.:</b></p> <p>- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., szczegółowo opisana w pkt 1 – 4 petitum apelacji,</p> <p>- a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, szczegółowo opisany w petitum apelacji.</p> <p><b>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego M. W.:</b></p> <p>- mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. szczegółowo opisana w pkt 1 lit. a - c petitum apelacji,</p> <p>- mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, szczegółowo opisany w pkt 2 lit. a – c petitum apelacji,</p>	<p># zarzuty niezasadne</p> <p># zarzuty niezasadne</p> <p># zarzuty zawarte w pkt 1 – 2 petitum apelacji - niezasadne</p> <p># zarzut zawarty w pkt 3 petitum apelacji - zasadny</p> <p># zarzuty niezasadne</p> <p># zarzuty niezasadne</p> <p># zarzuty niezasadne</p>



- rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, szczegółowo opisana w pkt 3 lit a – b petitum apelacji.

***Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonej A. S.:***

- obraza prawa materialnego szczegółowo opisana w pkt 1 petitum apelacji,

- obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 2 k.p.k., szczegółowo opisana w pkt 2 petitum apelacji,

- obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. szczegółowo opisana w pkt 3 petitum apelacji.

***Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. K.:***

- rażąca obraza przepisów postępowania (art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 6, art. 7, art. 399 § 1, art. 410 k.p.k.), mająca kluczowy wpływ na treść orzeczenia, szczegółowo opisana w pkt 1 - 2 petitum apelacji.

***Apelacja prokuratora:***

- w odniesieniu do oskarżonego S. L.: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, szczegółowo opisany w pkt 1 petitum apelacji,

- w odniesieniu do oskarżonego D. G.: obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k., szczegółowo opisana w pkt 2 petitum apelacji.

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

**Zarzuty zawarte w apelacjach obrońców M. K. (1), R. W., A. S., R. K. oraz w apelacji prokuratora nie są zasadne. Zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego M. W. zarzut dotyczący niewspółmierności wymierzonej kary jest zasadny. W pozostałym zakresie apelacja obrońcy oskarżonego M. W. nie zasługuje na uwzględnienie.**

**Uwagi wstępne dotyczące zarzutów sformułowanych w apelacjach obrońców.**

Zarzut obraży art. 2 § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy apelacji. Przepis ten ma charakter ogólny i nie reguluje zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określa cel, do osiągnięcia którego służą konkretne, poszczególne przepisy postępowania karnego mające owo postępowanie ukształtować prawidłowo. Dlatego też przedmiotem uchybienia mogą być tylko te właśnie konkretne, szczególne normy, nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej, w toku prowadzonego postępowania. Na tle tych konkretnych, szczególnych norm oraz przy uwzględnieniu ich naruszenia przepisy postępowania karnego przewidują bezwzględne i względne powody odwoławcze (teza 16 do art. 438 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Zbigniewa Gostyńskiego, tom II, str. 461, Dom Wydawniczy ABC, 1998).

Określona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości istniejących w danej sprawie. Ma ona zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości, które w takim przypadku rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Występowanie rozbieżności w materiale dowodowym nie może skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego albowiem sprowadzałoby się do automatycznego dawania wiary dowodom korzystnym dla oskarżonego i odrzucaniu dowodów go obciążających. Dlatego też rozstrzygnięcie, w przypadku istnienia rozbieżnych dowodów co do okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego, winno być zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się – zgodnie z art. 7 k.p.k. – zasadą swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione są na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ma przy tym prawo dać wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, uznać je częściowo za wiarygodne lub odrzucić je w całości, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie

i przekonywująco uzasadnił, a ocena tego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami (tezy 6 i 7 do art. 7 k.p.k. w wyżej cyt. Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego, tom I, str. 171 – 172). Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego może być uwzględniony jedynie wtedy, gdy dotyczy on pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego,

nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (teza 19 do art. 438 k.p.k. w cyt. wyżej Komentarzu, tom II, str. 461 – 462).

***Apelacja obrońcy oskarżonego  
M. K. (1).***

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonał wnikliwej analizy relacji złożonych przez M. K. (2). Miał przy tym na uwadze, że świadek ten był zainteresowany zastosowaniem wobec niego instytucji określonych w art. 60 § 3 – 5 k.k., a nadto, że obciążenie przez niego innych osób, zwłaszcza znajdujących się w podobnej sytuacji faktycznej i prawnej funkcjonariuszy celnych przynosiło mu – jak to określił Sąd pierwszej instancji – wymierny interes: „(...) wynikający z rozmycia jego własnej moralnej odpowiedzialności i wprowadzenia na inny poziom moralnej oceny jego własnych działań” (str. 43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego do relacji M. K. (2): „(...) podchodzić należy z wybitną ostrożnością, a być może wręcz nieufnością” (str. 43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a sama jego relacja: „(...) nie jest na tyle

wystarczająco pewnym dowodem, by wyłącznie na jej podstawie czynić jednoznaczne i kategoryczne ustalenia w tym zakresie, w jakim M. K. (2) wskazuje na współudział w przestępstwie innych osób” (str. 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Jednocześnie Sąd Okręgowy szczegółowo uzasadnił, że relacje M. K. (2) oceniane łącznie z depozycjami M. W. i M. B., dają podstawy do przypisania oskarżonemu M. K. (1) przestępnych zachowań w zakresie odpraw dokonanych na rzecz firm (...) (str. 46 - 52 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy wskazał także, które z rozbieżnych relacji M. B. stanowią podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy wyjaśnił dlaczego oparciu o depozycje złożone przez M. K. (2) pomimo zastrzeżeń co do ich miarodajności, przypisał oskarżonemu M. K. (1) udział w przestępnych działaniach dotyczących odpraw celnych na rzecz firm (...). W tym zakresie Sąd Okręgowy szczegółowo wypowiedział się na str. 66 – 70 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu pierwszej instancji depozycje M. K. (2), że: „(...) odprawy te dokonane zostały bez przedstawienia odprawianego towaru organowi celnemu, że w dokumentacji importowej dokonano zamiany rzeczywiście importowanego towaru na towar całkowicie fikcyjny, podlegający zaniżonym opłatom i w zakresie, w jakim wskazał, że otrzymał za to korzyść majątkową w kwocie 20 000 zł jego wyjaśnienia zasługują na pełną aprobatę” albowiem odwołać należy się do wskazanej wcześniej oceny depozycji M. K. (2), zgodnie z którą: „(...) o ile nie można wykluczyć

tego, że interes procesowy, jaki przyświecał M. K. (2) w tym i innym równolegle toczącym się postępowaniu uzasadniać mógł (nawet słusznie) współobciążenie odpowiedzialnością za dokonywane przez niego przestępstwo również innych osób, to sprzeczne z tym interesem byłoby przypisywanie samemu sobie odpowiedzialności za przestępstwa, których sam nie popełnił i wymyślanie nierzeczywistych okoliczności tylko po to, by niepopelnione przez siebie przestępstwa przypisać sobie samemu” (str. 67 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dlatego też jeżeli M. K. (2): „(...) twierdzi, że przy odprawach dokonywanych dla (...) i O. B. I. dopuścił się przestępstwa polegającego na dokonaniu odprawy bez przedstawienia importowanego towaru organowi celnemu i bez dokonania rewizji tego towaru, z poświadczeniem nieprawdy wynikającym z zamiany rzeczywiście importowanego towaru na towar całkowicie fikcyjny, podlegający zaniżonym opłatom, to nie ma podstaw, by wyjaśnieniom M. K. (2) w tym zakresie przeczyć. Jeżeli do opisywanej przez M. K. (2) sytuacji doszło, to oczywiste jest również to, że udział M. K. (2) w tym oszustwie nie miał charakteru charytatywnego, że M. K. (2) działań tych nie podjął się bezinteresownie, a podjęcie ich warunkowane było otrzymaniem przez niego korzyści majątkowej” (str. 67 - 68 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd Okręgowy wypowiedział się w jakim zakresie relacje M. W. i M. B. korelują z depozycjami M. K. (2). Twierdzenia skarżącego, że M. W. był zainteresowany w bezpodstawnym obciążaniu innych osób oraz przypuszczenia, że tego rodzaju taktykę postępowania ustalił

on z M. K. (2) nie stanowią podstawy do negocjowania ustaleń Sądu pierwszej instancji.

Jak już zauważono wcześniej Sąd Okręgowy wskazał, którą z wersji podanych przez M. B. uznał za wiarygodną. Skarżący nie wykazał dlaczego przeprowadzona przez Sąd meriti ocena relacji powyższego świadka jest błędna. Podnoszenie, że świadek składała odmienne relacje nie stanowi podstawy do deprecjonowania tej części depozycji, które zostały uznane za miarodajne.

Skarżący w złożonym środku odwoławczym nie odniósł się bliżej do relacji M. K. (2), M. W. i M. B., co zwalnia Sąd odwoławczy od ich szczegółowej analizy.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wypowiedział się, w jakim zakresie i z jakich przyczyn odmówił wiary wyjaśnieniom M. K. (1) (str. 94 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kara grzywny nie są rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Należało ustalić, że podstawą prawną skazania, podstawą prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności i karze grzywny są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.



**Apelacja obrońcy oskarżonego  
R. W..**

Czyn przypisany oskarżonemu R. W. związany jest z odprawami celnymi dokonywanymi na rzecz firm (...), M., N., Galeria (...), O. B. I. i (...). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji podniósł, że oskarżony R. W. w postępowaniu przygotowawczym potwierdził, że w dokumentach SAD (...) i SAD (...), w polach oznaczonych literę (...) własnoręcznie dokonał znajdujących się tam wpisów. Dokumenty te dotyczyły odpraw dla firm (...). Zdaniem Sądu Okręgowego porównanie powyższych wpisów z wpisami znajdującymi się w dokumentach odpraw celnych dokonanych na rzecz firm (...), Galeria (...), O. B. I. i (...): „(...) prowadzi do oczywistego i jednoznacznego wniosku o tym, że opisy te, we wszystkich tych dokumentach, sporządziła jedna i ta sama osoba. Bezpośrednie porównanie tych zapisów powoduje, że wniosek ten staje się tak oczywisty i jednoznaczny, że w sposób oczywisty nie wymaga on potwierdzenia w drodze opinii biegłego stosownej specjalności” (str. 54 i str. 74 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Skarżący ma rację, że porównanie przez Sąd meriti zapisów na poszczególnych dokumentach nie stanowiło podstawy do stwierdzenia, że zostały one nakreślone przez tą samą osobę. Dlatego też Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu badań pisma ręcznego K. G.. Biegła w opiniach z dnia 3 sierpnia 2023 r.(k. 20 913 – 20 957) i z dnia 19 października 2023 r. (k. 20 971 – 20 989) stwierdziła, że we wskazanych w

czynnie przypisanym oskarżonemu dokumentach dotyczących odpraw celnych zapisy w rubryce oznaczonej literą (...) zostały nakreślone przez R. W..

Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że fakt wypełnienia przez R. W. dokumentów SAD, opisanych w przypisanym mu czynnie uprawdopodobnia depozycje M. K. (2) dotyczące roli oskarżonego w przestępczych zachowaniach. Sąd pierwszej instancji w początkowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku odniósł się szeroko do wiarygodności relacji składanych przez M. K. (2), które doprowadziły do konkluzji, że należy traktować je „(...) z wybitną ostrożnością, a być może wręcz nieufnością” (str. 43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a sama jego relacja: „(...) nie jest na tyle wystarczająco pewnym dowodem, by wyłącznie na jej podstawie czynić jednoznaczne i kategoryczne ustalenia w tym zakresie, w jakim M. K. (2) wskazuje na współudział w przestępstwie innych osób” (str. 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Depozycje M. K. (2) nie tylko korelują z wnioskami zawartymi w opiniach biegłej K. G., ale także z relacjami złożonymi przez świadka E. S. (2), która potwierdziła fakt przesiadywania przez R. W. w pokoju celnika i pisania przez niego na komputerze (k. 8 431 – 8 435).

Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że R. W. wiedział, że: „czynione przez niego opisy rewizji nie pozostają w zgodzie z rzeczywistym przedmiotem odprawy” (str. 54 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), o czym świadczą:

- wyjaśnienia M. K. (2), który min. stwierdził, że dokonując opisu

rewizji razem z R. W. wymyślali „cuda na kiju” (k. 11 277 – 11 280),

- depozycje M. B., która wyjaśniła, że R. W. zajmował się rejestracją odpraw w komputerze celnika i był we wszystkim zorientowany, a nadto, iż fałszowania dokumentów dopuszczał się M. K. (2) z nią, przy udziale R. W. (depozycje M. B. wskazane na str. 55 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy trafnie też odniósł się do relacji M. W., że R. W. cały czas siedział z M. K. (2) i wychodził z nim na rewizje, co świadczy, iż musiał być zorientowany, że informacje zamieszczone następnie w dokumentach SAD nie są zgodne z rzeczywistością.

Sąd Okręgowy zauważył również, że R. W. będą szwagrem M. K. (1), właściciela A. V., bez wątpienia dbał o jego interesy związane z działalnością przestępczą, w której M. K. (1) także uczestniczył. Szerzej w tym zakresie Sąd Okręgowy wypowiedział się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 55 – 56).

Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień M. K. (2) w związku z udziałem R. W. w odprawach dokonywanych na rzecz firm (...), w których to rozważaniach odniósł się do relacji złożonych przez K. L., B. P. (1) i M. B. (str. 60 – 66 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W zakresie czynu przypisanego R. W. depozycje M. B. były uzupełniającym dowodem, wspierającym w ograniczonym zakresie relacje M. K. (2). To, że depozycje M. B. nie były w trakcie całego postępowania konsekwentne, nie dawało podstaw

do wyprowadzania zawartej w uzasadnieniu apelacji konstatacji, że: „Analiza wyjaśnień i zeznań M. B., zarówno złożonych w śledztwie jak i w postępowaniu sądowym, wskazuje jednoznacznie na to, że świadek w rzeczywistości nie miała wiedzy na temat udziału oskarżonego R. W. w nieprawidłowościach związanych z odprawami celnymi” (str. 10), a tym samym do podważania ich prawdziwości w zakresie, w którym korelują one z depozycjami M. K. (2) bądź też dyskwalifikowania relacji M. K. (2). Powyższe uwagi odnoszą się też do depozycji M. W..

W kwestii zmiany daty odpraw towarów dla firm (...) Sąd Okręgowy zajął stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 60 – 66). Zawartych tam ustaleń nie podważają sformułowane w uzasadnieniu apelacji uwagi dotyczące poszukiwania przez M. K. (2) uwiarygodnienia jego depozycji o wręczeniu łapówki S. L..

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny nie są rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Należało ustalić, że podstawą prawną skazania, podstawą prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności i karze grzywny oraz podstawą prawną orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

**Apelacja obrońcy oskarżonego  
M. W..**

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że z relacji złożonych przez M. K. (2) i M. B. wynika, iż: „(...) M. W. przywoził do A. V. dokumenty importowe firm (...), co skoordynowane było z dostarczeniem importowanego towaru do odprawy celnej. Po zwolnieniu towaru spod dozoru celnego M. W. telefonicznie informować miał następnie pracowników A. V. o tym, że odprawiony towar został rozładowany w miejscu docelowym, co umożliwiło zamianę dokumentów SAD na stwierdzające nieprawdę” (str. 57 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy zauważył, że z depozycjami wyżej wskazanych osób korelują wyjaśnienia M. W., złożone 25 października 2006 r. (k. 11 904 – 11 910), 9 listopada 2006 r. (k. 11 914 – 11 918), 27 listopada 2006 r. (k. 11 928 – 11 934) oraz protokół konfrontacji z R. W. (k. 11 393 – 11 394). Powyższy materiał dowodowy uprawniał Sąd Okręgowy do przypisania oskarżonemu M. W. czynu z pkt IX zaskarżonego wyroku.

To, że oskarżony na etapie postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie stanowi podstawy do deprecjonowania ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji. Podobnie należy ocenić cytowane w uzasadnieniu apelacji depozycje M. B., w których wycofała się z wcześniejszych wyjaśnień, nie pamiętała relacjonowanych wówczas zdarzeń, a obciążające relacje miała złożyć aby wyjść na wolność.

Zdaniem Sądu Okręgowego relacje M. K. (2) należało oceniać z dużą ostrożnością. Stanowisko w tym zakresie Sąd pierwszej instancji szeroko uzasadnił (str. 40 – 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego nie mogły być one wystarczająco pewnym dowodem, by wyłącznie na ich podstawie można było poczynić jednoznaczne i kategoryczne ustalenia (str. 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. W. relacje M. K. (2) znalazły potwierdzenie w depozycjach M. B. i właśnie oskarżonego M. W.. W tej sytuacji podnoszony przez skarżącego ewentualny konflikt M. K. (2) z M. W. nie mógł podważać ustaleń poczynionych w oparciu o relacje M. K. (2), M. W. i M. B.. W świetle depozycji stanowiących podstawę ustaleń faktycznych nie może się ostać pogląd skarżącego, że czyn oskarżonego M. W. nie był objęty umyślnością.

W czynie przypisanym oskarżonemu wymienione są faktury opatrzone datami 1, 2, 10, 13,14, 20, 23, 29, 30 sierpnia 2001 r. oraz 4 i 6 września 2001 r. Zważywszy na przestępne zachowania wchodzące w skład czynu przypisanego oskarżonemu, brak jest podstaw do korygowania jego czasookresu, a mianowicie, że został on popełniony w okresie od 1 sierpnia 2001 r. do nieustalonego dnia września 2001 r., nie później jednak niż do 27 września 2001 r.

Czyn przypisany oskarżonemu miał miejsce w 2001 r., a więc ponad 20 lat temu. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że dla osiągnięcia celów kary, w tym przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego,

wystarczającym będzie orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zwłaszcza że wobec oskarżonego orzeczono karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przypisanego mu przestępstwa.

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji, poza tymi, które odnosiły się do wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Należało ustalić, że podstawą prawną skazania, podstawą prawną orzeczenia o karze grzywny oraz przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

#### ***Apelacja obrońcy oskarżonej A. S..***

Sąd Apelacyjny w wyroku odwoławczym, w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej A. S. ustalił, że podstawą prawną skazania, podstawą prawną orzeczenia o karach pozbawienia wolności karze i grzywny oraz przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Jednocześnie należy zauważyć, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do nowelizacji art. 228 § 3 k.k. zasadnie stwierdzając, że: „Z dniem 1 lipca 2003 r. nie doszło do zawężenia zakresu znamion tego przepisu, a ustalone zachowanie A. S.

wypełniało jego znamiona zarówno w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r., jak i w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2003 r.” (str. 108 – 109 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy skazując oskarżoną za czyn z art. 228 § 3 k.k. wykazał, że przyjęła ona korzyść majątkową w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisu prawa, a mianowicie art. 65 § 1 pkt 2 i art. 70 § 1 pkt 2 ówczesnie obowiązującego kodeksu celnego, co szczegółowo zostało omówione na str. 83 – 84 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

B. P. (1) podczas przesłuchania w charakterze świadka w dniu 17 kwietnia 2007 r. zeznał, że pieniądze od S. W. (1) zawoził oskarżonej A. S.. Miało to miejsce: „(...) dziesięć lub więcej razy”, przy czym widział, że w kopertach były: „(...) przeważnie dolary. Było ich dużo. Mogło w takiej jednej kopercie być od 1000 do 2000 dolarów. Widziałem jak kilka razy ta pani Ania w swoim mieszkaniu przy mnie z koperty wyjmowała te dolary. Mówiłem, że są to pieniądze od S.. Ona nie była zdziwiona, to było normalne, że jej dawałem pieniądze” (k. 12 961). Następnie podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 26 lipca 2007 r. B. P. (1) stwierdził: „(...) W. przekazując mi dokumenty dawał również kopertę z pieniędzmi mówiąc, że są to pieniądze dla pani Ani S.”. Dodał też, że od S. W. (2) musiał wiedzieć, iż w kopertach były dolary, z tym, że: „(...) dziś już nie jestem dokładnie pewien, jakie to były kwoty, ale skądś musiałem wiedzieć, że były to kwoty 1000 do 2000 dolarów amerykańskich”. Wyjaśnił jednocześnie, że: „(...) wizyt u pani S. było dużo (...) Takich wyjazdów moim zdaniem



było najmniej 10 lub więcej”, z tym, że: „(...) pieniądze pani Ani zawoziłem, co najmniej cztery razy, bo te kolejne razy były związane z przewożeniem dokumentów” (k. 12 978). Z tymi wyjaśnieniami korespondują depozycje złożone przez B. P. (1) w dniu 24 września 2008 r. (k. 14 690 – 14 692). Skarżący w uzasadnieniu apelacji cytuje fragmenty zeznań B. P. (2) z rozprawy z dnia 16 listopada 2011 r. Pomija jednakże, że wówczas B. P. (1) po stwierdzeniu, że nic mu nie wiadomo, aby w paczkach doręczanych A. S. były pieniądze, a osoba, która go wówczas przesłuchiwała: „(...) wymyślała jakieś kwoty, ja praktycznie przytaknąłem” zeznał następnie: „Ja się zorientowałem, że coś musiało tam być, jak pani S. się odwraca i coś tam liczy, to się zorientowałem, ale ja nie znam sumy, jaka tam była” oraz: „Ja wiedziałem, że pieniądze były w dolarach, ale kwoty to ja nie znałem, wiedziałem, że tak jest bo S. mi mówił, że to są kwoty w dolarach” (k. 17 072). Należy też zauważyć, że B. P. (1) w postępowaniu sądowym po odczytaniu mu depozycji z k. 12 976 – 12 981 oświadczył: „Tak wyjaśniałem i tak było. Potwierdzam, że faktycznie było tak, że W. przekazując mi dokumenty, dawał również kopertę z pieniędzmi mówiąc, że są to pieniądze dla pani Ani S.. To od S. W. (2) musiałem wiedzieć, że były to dolary. Skądś musiałem wiedzieć, że były to kwoty od 1000 do 2000 dolarów amerykańskich” (k. 19 118).

Sąd Okręgowy dostrzegł, że B. P. (1) próbował wycofać się z wcześniejszych twierdzeń i obszernie wyjaśnił dlaczego w tym zakresie jego depozycje nie są miarodajne (str. 81

– 82 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd pierwszej instancji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej A. S. w części kwestionującej przyjmowanie korzyści majątkowych od S. W. (2) za pośrednictwem B. P. (1) w zamian za naruszenie przepisów dotyczących odpraw celnych. Przy ocenie relacji złożonych przez A. S. i B. P. (1) z pola widzenia nie może umknąć, że A. S. zaprzeczyła, aby znała B. P. (1) i stwierdziła, iż nigdy nie był on w jej domu (vide: protokół konfrontacji z dnia 8 lutego 2008 r., k. 13 317). Tymczasem B. P. (1) opisując wizyty w mieszkaniu A. S. opisał usytuowanie budynku, w którym ona mieszkała, wskazał, iż ma córkę, która wówczas miała około 18 lat oraz posiada psa rasy Y., co znalazło potwierdzenie w materiale dowodowym (str. 81 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W toku postępowania przygotowawczego zabezpieczono i dokonano też analizy połączeń telefonicznych, z której wynika, że w okresie od początku września 2001 r. do końca 2001 r. miało miejsce 154 połączeń telefonicznych pomiędzy B. P. (1) i A. S. oraz 103 połączenia pomiędzy A. S. i B. P. (1) (str. 81 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nadto depozycje B. P. (1) o przekazywaniu A. S. pieniędzy od S. W. (2) korespondują z relacjami A. S. i K. S. dotyczącymi udziału S. W. (2) w odprawach celnych towarów dla firmy (...), które to odprawy niezgodnie z obowiązującymi regulacjami przeprowadzała oskarżona. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zarówno depozycji B. P. (2), jak i wyjaśnień A. S., w tym, że ocena ta narusza

unormowania zawarte w art. 7 i w art. 410 k.p.k.

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

Należało ustalić, że podstawą prawną skazania, podstawą prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności i karze grzywny oraz przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Wymierzone oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny nie są karami rażąco niewspółmiernymi w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie ma też podstaw do kwestionowania orzeczonego na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przez oskarżoną przestępstwa.

### ***Apelacja obrońcy oskarżonego R. K..***

Oskarżonemu R. K. w pkt I (LXXIX) aktu oskarżenia zarzucono, że w W. w okresie od maja 2003 r. do czerwca 2004 r. dopuścił się czynu z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy w ramach powyższego czynu uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 228 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., mającego miejsce w W. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od maja do sierpnia 2003 r. Sąd pierwszej instancji przewidując możliwość zakwalifikowania zachowania

sprawcy na podstawie przepisu innego niż wskazany w akcie oskarżenia, winien w oparciu o art. 399 § 1 k.p.k. uprzedzić o powyższym oskarżonego. Brak uprzedzenia narusza wskazany przepis postępowania karnego, co stanowi względną przyczynę odwoławczą, wymienioną w art. 438 pkt 2 k.p.k., a tym samym skutkuje zmianą lub uchynieniem wyroku jedynie w przypadku stwierdzenia, że uchybienie miało wpływ na wydane w sprawie orzeczenie. Obrońca w apelacji wskazał, że brak stosownego uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu drastycznie naruszyło prawo oskarżonego do obrony. Skarżący nie wykazał jednakże w jaki sposób zaniechanie uprzedzenia o zmianie kwalifikacji prawnej czynu uniemożliwiło wykonywanie prawa do obrony, np. jakiego rodzaju wnioski dowodowe nie zostały złożone, jakiej argumentacji nie przedstawiono. Nie można zatem twierdzić, że zaistniałe naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na wydany wyrok.

Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.k. zmiana kwalifikacji prawnej czynu dopuszczalna jest tylko w granicach oskarżenia. Błędne jest stanowisko obrońcy oskarżonego, że przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyroku przestępne zachowanie wykracza poza ramy oskarżenia z uwagi na zmianę jego miejsca i czasu. W czynie zarzuconym i przypisanym oskarżonemu wskazano, że przestępne zachowanie miało miejsce w W.. Skrócenie okresu przestępnego zachowania, bez wyjścia poza ramy czasowe określone w zarzucie, w żadnej mierze nie skutkuje przekroczeniem granic oskarżenia. Należy też zauważyć, że zachowanie przypisane

oskarżonemu mieści się w ramach zdarzenia określonego w zarzucie, którego elementami składowymi są: identyczność przedmiotu zamachu, tożsamość osoby sprawcy, a także tożsamość miejsca i czasu zdarzenia.

O tym, że R. K. kierował żądania przekazania mu pieniędzy w zamian za zachowanie, o którym mowa w przypisanym mu czynie, świadczy przekazanie przez K. S. pieniędzy w celu doręczenia ich oskarżonemu. Dla bytu przestępstwa przypisanego oskarżonemu nie ma znaczenia to, że pieniądze te nie dotarły do R. K..

Okoliczność, że oskarżony nie podjął działań mających wpłynąć na bieg postępowania dotyczącego firmy (...) nie daje podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych. Do tego zagadnienia wyczerpująco odniósł się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 88 – 90), w tym do zeznań świadka J. L. (poprzednio P.).

Nie można uznać, że A. S. i K. S. w postępowaniu przygotowawczym składali swoje depozycje w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi lub depozycje te były uzyskane wbrew zakazom określonym w art. 171 § 5 k.p.k. Na marginesie należy zauważyć, że wyżej wymienieni prawdziwość relacji złożonych w postępowaniu przygotowawczym potwierdzili na rozprawie. K. S. po odczytaniu złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 7 listopada 2007 r. depozycji obciążających R. K., potwierdziła ich prawdziwość na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r., k. 19 244v. oraz na rozprawie w dniu 13 stycznia 2021 r., k. 20 395v.). A. S. po odczytaniu depozycji złożonych w

dniu 30 czerwca 2008 r., k.14 337 – 14 339) również potwierdził ich treść oraz zeznał: „Było powiedziane, za co ta osoba w restauracji (...) ma dostać te pieniądze. To miały być pieniądze za niby lewe dokumenty, świadectwa pochodzenia. Żeby nie było konsekwencji tego, że były lewe dokumenty dostarczone” (rozprawa w dniu 29 lutego 2012 r., k. 17 304 – 17 305).

W świetle powyższych uwag brak jest podstaw do twierdzenia, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu, narusza dyspozycję art. 7 k.p.k.

Wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny nie są karami rażąco niewspółmiernymi w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Należało ustalić, że podstawą prawną skazania, podstawą prawną orzeczenia o karze pozbawienia wolności i karze grzywny są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

#### ***Apelacja prokuratora.***

Jak już zauważono wyżej, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonał wnikliwej analizy relacji złożonych przez M. K. (2). Miał przy tym na uwadze, że świadek ten był zainteresowany zastosowaniem wobec niego instytucji określonych w art. 60 § 3 – 5 k.k., a nadto, że obciążenie przez niego innych osób, zwłaszcza znajdujących się w podobnej sytuacji faktycznej i prawnej funkcjonariuszy celnych przynosiło mu – jak to określił Sąd pierwszej

instancji – wymierny interes: „(...) wynikający z rozmycia jego własnej moralnej odpowiedzialności i wprowadzenia na inny poziom moralnej oceny jego własnych działań” (str. 43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego do relacji M. K. (2): „(...) podchodzić należy z wybitną ostrożnością, a być może wręcz nieufnością” (str. 43 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a sama jego relacja: „(...) nie jest na tyle wystarczająco pewnym dowodem, by wyłącznie na jej podstawie czynić jednoznaczne i kategoryczne ustalenia w tym zakresie, w jakim M. K. (2) wskazuje na współudział w przestępstwie innych osób” (str. 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania K. L. nie stanowią dowodu potwierdzającego depozycje M. K. (2), odnoszące się do przestępnych zachowań oskarżonego S. L.. Sąd Okręgowy przeprowadził dokładną analizę depozycji K. L. i stwierdził, że co prawda stwierdziła ona, iż nazwisko L. padło w kontekście osoby, z którą M. K. (2) miał się podzielić pieniędzmi z reklamówki, to jednakże K. L. nie była: „(...) w stanie kategorycznie stwierdzić, czy nazwisko to M. K. (2) wskazał jej w krótkim czasie po przyjęciu opisywanej korzyści, czy dopiero po w czasie drogi na przesłuchanie (...)”, a tym samym: „(...) treść zeznań K. L. nie może być traktowana, jako tego rodzaju wsparcie wyjaśnień M. K. (2), które w znacznym stopniu uwiarygadniać miałyby jego własną relację” (str. 96 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie można odmówić racji powyższemu stanowisku, zwłaszcza że nie można pominąć wskazanych wyżej ustaleń Sądu Okręgowego

dotyczących posiadania przez M. K. (2) interesu w obciążaniu innych osób. Apelacja prokuratora nie zawiera argumentów podważających powyższe stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy wykazał też, że co prawda M. K. (2) konsekwentnie twierdził, że wręczył S. L. 10 000 zł, to jego relacje co do okoliczności wręczenia korzyści majątkowej nie są jednolite i konsekwentne, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd pierwszej instancji podniósł nadto szereg innych okoliczności nasuwających wątpliwości co do miarodajności relacji M. K. (2) (str. 96 – 100). Prokurator w złożonym środku odwoławczym nie odniósł się bliżej do tej argumentacji.

Sąd Okręgowy w pkt XIII zaskarżonego wyroku przypisał oskarżonemu D. G. czyn z art. 229 § 3 k.k., za który wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji stwierdził, że brak jest podstaw do orzeczenia za ten czyn kary grzywny albowiem: „(...) podstawą takiej kary mógłby być art. 33 § 2 k.k., umożliwiający wymierzenie grzywny jedynie wówczas, gdy sprawca dopuścił się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub korzyść z takiego przestępstwa osiągnął” (str. 115 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Ma rację prokurator, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż zachowanie polegające na udzieleniu innej osobie korzyści majątkowej nie jest działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Z definicji zawartej w art. 115 § 4 k.k. wynika bowiem, że korzyścią majątkową jest też korzyść dla innej osoby.



Prokuratorowi umknęło jednakże, że orzeczenie kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. jest fakultatywne, co uniemożliwia postawienie zarzutu dopuszczenia się przez Sąd meriti obrazy prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli natomiast ustawa stwarza tylko fakultatywną możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, to przez niezastosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się obrazy prawa materialnego (vide. cyt. wyżej Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. Zbigniewa Gostyńskiego, teza 10 do art. 438, str. 459, tom II).

Jednocześnie zaniechanie orzeczenia fakultatywnej kary grzywny, w wysokości żądanej przez prokuratora, tj. 100 stawek dziennych po 40 zł, nie daje podstaw do stwierdzenia, że wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Wnioski

**Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (1):**

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów.

**Apelacja obrońcy oskarżonego R. W.:**

- # zasadne
- # częściowo zasadne
- # niezasadne
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny
- # zasadne

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

# częściowo zasadne

# niezasadne

**Apelacja obrońcy oskarżonego  
M. W.:**

# zasadny

# częściowo zasadny

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,

# niezasadny

# zasadne

lub

# częściowo zasadne

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,

# niezasadne

# zasadne

ewentualnie

# częściowo zasadne

- orzeczenie kary grzywny.

# niezasadne

**Apelacja obrońcy oskarżonej  
A. S.:**

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej,

**Apelacja obrońcy oskarżonego  
R. K.:**

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

**Apelacja prokuratora:**

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej S. L. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

- zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary wymierzonej oskarżonemu D. G. za czyn z art. 229

<p>§ 3 k.k. i orzeczenie na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k., poza karą pozbawienia wolności, kary 100 stawek dziennych grzywny po 40 zł każda stawka.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn we wcześniejszej części uzasadnienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- wnioski zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych M. K. (1), R. W., M. W., A. S., R. K. i prokuratora nie mogły zostać uznane za zasadne.</li> <li>- częściowo za zasadny okazał się zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego M. W. wniosek dotyczący złagodzenia orzeczonej kary.</li> </ul>		

<p><b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p><b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>1.3</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie:</p>	

<p>- o uznaniu oskarżonych M. K. (1), R. W., M. W., A. S., R. K. za winnych popełnienia przypisanych im czynów oraz wymierzonych im karach i środka kompensacyjnym, z wyjątkiem orzeczenia o wymierzeniu oskarżonemu M. W. bezwzględnej kary pozbawienia wolności</p> <p>- o uniewinnieniu oskarżonego S. L. od popełnienia zarzuconych mu czynów.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>Zostały szczegółowo przedstawione w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.</p>	
<p><b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>1.3.1 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego M. W. kary pozbawienia wolności.</p> <p>Ustalenie, że podstawą prawną skazania oskarżonych, podstawą prawną orzeczenia o wymierzonych im karach pozbawienia wolności i karach grzywny oraz orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa są przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany.</p>	
<p>Zostały przedstawione w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.</p>	

<p><b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p><b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b></p>		
		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwiążle o powodach uchylenia.</p>		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia.		
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
<b>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</b>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
M. K. (1), R. W., S. L., M. W., A. S., R. K.	III, IV, V	<p>Na podstawie art. 29 ust. 2 prawa o adwokaturze, § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2016.1714) zasądzono wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonych M. K. (1), R. W., M. W. i A. S. w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Na podstawie art. 626 § 1, art. 633, art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążono oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Na podstawie art. 626 § 1, art. 636 § 1 k.p.k. wydatkami postępowania odwoławczego spowodowanymi rozpoznaniem apelacji prokuratora obciążono Skarb Państwa.</p>

**7. PODPIS**

Adam Wrzosek

Sławomir Machnio Anna Grodzicka

<b>1.3</b> <b>zaskarżenia</b>	<b>Granice</b>
Wpisać kolejny numer załącznika 1	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie		
<b>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>1.3</b>	<b>Granice zaskarżenia</b>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot apelację	wnoszący	obrońca oskarżonego R. W.



Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie	
<b>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2 Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana

<b>1.3</b>	<b>Granice zaskarżenia</b>		
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	brak albo	orzeczenie o winie	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<b>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>1.3</b>	<b>Granice zaskarżenia</b>	
Wpisać kolejny numer załącznika 4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie	

<b>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>1.3 Granice zaskarżenia</b>		
Wpisać kolejny numer załącznika 5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie	
<b>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>1.3 Granice zaskarżenia</b>	
Wpisać kolejny numer załącznika 6	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie oraz orzeczenie o karze
<b>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości



# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2 Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana